

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΔΕΩΝΙΔΟΥ Χ. ΖΩΗ

ΕΤΟΣ Δ΄.

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 79

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν Μινώτου ὁμιλήσεως ἠ ἐπανάστασις τοῦ 1821 καὶ ἡ ἔνωσις τοῦ 1864 μελέτη).—Πηγῆς Ο. Ρέντζου. Δράμα παρ' ἠθοποιῶν (διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).—Ἀνδρέου Ἀ. Ἀβούρη. Στὸ Μάργαρη.—Ἀν. Μαρτζώκη. Ἐπιστολὴ εἰς Λεωνίδα Ζώην.—Σ. Δ. Μ.—Μιχαὴλ Β. Λάνδου. Εἰς φίλην (ποίησις).—Ἄνν. Π. Τσ. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς χαρίτωμένης κόρης Ἀγγελικοῦλας Δ. Ξανθοῦ (ποίησις).—Ι. Τσακασιάνος εἰς Α. Μαρτζώκην.—Δ. Φ. Καρρέρ. Δὲν ἴπιστευα (ποίησις).—Ὁθέλλου. Τίς δύναται; Τῆ Καλλιόπῃ (ποίησις).—Πηγᾶσου. Ἡ 14η Σεπτεμβρίου. (Σοννέττο).—Χρήστου Βαρλέντη. Εἰς Αεὺκωμα. (ποίησις).—Α. Μπισκίνη. Λαογραφία Ζακύνθου.—Μιχαὴλ Β. Λάνδου (ποίησις).—Σημειώσεις.—Δημοσιεύσεις.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Ἐν Ζακύνθῳ Τρίμηνος δρ. 1,50—Ἐξάμ. δραχ. 3—Ἐτησ. δ. 5
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. » 2 — » 4— » 7
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ » 3 — » 5— » 8

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῶ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. Ν. Καφοκεφάλου

1895.

ΤΑΚΣΙΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΛΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.Σ3.Υ1.Φ6.0061

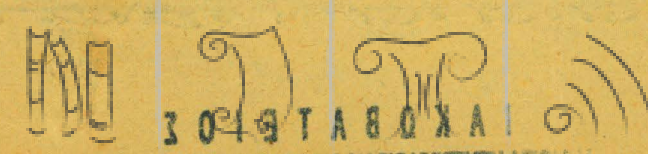
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

τινας, περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν ὁποίων τὸν ἐπει-
θεν ἢ μακροχρόνιος αὐτοῦ πείρα. Ἡ δεσποινὶς
Chalency ἐγνώριζεν ἐξ ὄψεως τὸν ἐπιστέλλοντα
ἤξευρεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε περισσότερον
τῶν εἰκοσιοκτὼ ἕως εἰκοσιεννέα ἐτῶν, ὅτι ἔχαιρεν
ὑπόληψιν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο
νὰ δεχθῆ τὰς συμβουλὰς, ὡς τῇ προσέφερε με-
τὰ τοσαύτης λεπτότητος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ βίος τῆς νεαρᾶς
ἠθοποιοῦ ὑπῆρξεν εὐτυχῆς καὶ πλήρης. Τὸ θέα-
τρον κατεῖχε τὸ κμισοῦ αὐτοῦ· τὸ δὲ ἄλλο ἤμισο
ἔδαπανᾶτο εἰς γλυκείας συνδιαλέξεις μετὰ φιλο-
κάλου ἀνθρώπου, λίαν ἐπιτηδείου εἰς τὴν τέχνην
τοῦ λόγου, καὶ ὅστις, ἄλλως τε, τῇ εἶχεν ἐμπνεύ-
σιν τὴν ἐλπίδα προσεχοῦς γάμου. Αὕτη ἡ ἐλπίς
τόσῳ μᾶλλον ἐπετρέπετο εἰς τὴν νέαν καλλιτέχνι-
δα, καθόσον τὸ παρελθὸν δὲν εἶχε δι' αὐτὴν οὐ-
δεμίαν δυσάρεστον σκιάν, οὐδεμίαν θλιβεράν ἀνά-
μνησιν· δὲν ἠναγκάζετο νὰ ἐρυθριάσῃ διὰ τίποτε,
οὔτε νὰ κύψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνώπιον οὐδενός.
Ὁ Κ. Νογαρέ ἦτο εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι δὲν
εἶχεν ἀντεραστὴν, ἢ δὲ δεσποινὶς Chalency ἐκ μέ-
ρους τῆς ἥτο βεβαία ὅτι οὐδεὶς ἔχαιρε δικαίωμα
τι ἐπὶ τῆς καρδίας ἐκείνου, ὃν ἠγάπα.

Ἡ νεαρὰ ἠθοποιοῦς ἐπλανᾶτο. Ὑπῆρχε χήρα
τις ὡραία καὶ ἀνεπιλήπτου φήμης, ὡς τὸ πά-
λαι ἡ δέσποινα τῆς Ἐφέσου, ἣτις δὲν θ' ἀπέ-
κρουε νεαρὸν μνηστῆρα, ἀλλὰ λίαν ἐπιπολαίως ἐ-
πένθει γηραιὸν σύζυγον. Ἡ Κ. αὖ δὲ Βιλλιέρ, πρὸ
τῆς ἀφίξεως τῆς δεσποινίδος Chalency, εἶχε δε-
χθῆ τὰς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις τοῦ Κ. Νογαρέ, ἐ-
πίστευε δὲ ὅτι δὲν θὰ παρήτει τὰ πένθημα αὐ-
τῆς ἐνδύματα ἢ ὅπως μεταβῆ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ
ἡμεναίου. Ὁ Κ. Νογαρέ ἤρχισε νὰ παραμελῇ
τὴν χήραν· προῦκάλεσε κατόπιν μικρὰς ἐριδας·
ἐχολώθη· ἀφῆκε νὰ παρέλθωσιν ὀλόκληροι ἐβδο-
μάδες χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ· ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐ-
πιπλήξεις τῆς διὰ τραχείας συμπεριφορᾶς, καὶ τέ-
λος ἔθραυσε τὰ βαρύνοντα αὐτὸν δεσμά. Ἡ ἐγκα-
ταλειυμένη γυνὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ τὸ αἴ-
τιον διαγωγῆς τοσοῦτον παραδόξου· εἶχεν ἀντε-
ράστριαν· ἐθυσιάζετο χάριν ἠθοποιοῦ!

Γυνὴ νοήμων θὰ ἐσκέπτετο φιλοσοφικῶς, καὶ
θὰ κατέστελλε τὸν πόνον τῆς. Ἀλλ' ἡ Κ. αὖ δὲ
Βιλλιέρ ἦτο ἐμπαθῆς καὶ φιλέκδικος· διήρσεν
εἰς δύο μέρη τὴν καρδίαν τῆς, καὶ τὸ ἓν ἀφιέ-
ρωσεν εἰς τὴν λύπην, ἣν τῇ ἐπροξένει ἡ ἀπιστία
τοῦ Κ. Νογαρέ, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὸ μῖσος, ὅ-
περ τῇ ἐνέπνεεν ἡ δεσποινὶς Chalency. Ἐπορεύε-
το εἰς τὸ θέατρον, ἐκεῖ δὲ, κεκρυμμένη ἐν τῷ
βάθει θεωρείου, παρηκολούθει ὅλας τὰς κινήσεις
τῆς ἠθοποιοῦ, καὶ ἀνέτεμνε τὸ αἰτομόν τῆς καὶ
τὰ προτερήματά τῆς μετὰ τῆς κακοδοῦλου ἀκρι-
βολογίας τῆς ζηλοτυπίας. Ὁ ὕπνος ἀπέπτη ἀ-
νεπιστρεπτὴ ἐκ τῆς Κ. Βιλλιέρ· ὁ πυρετὸς κατέ-
λαβεν αὐτὴν· τὸ μέτωπόν τῆς διπυλακώθη ὑπὸ
προώρων ρυτίδων. Ἐπαυσε τοῦ νὰ ἐπισκέπτηται
τοὺς φίλους τῆς, ἐκλείσε τὴν θύραν τῆς εἰς ἀ-
πάντας καὶ, μόνη ἐν τῷ ἐρήμῳ οἴκῳ τῆς, παρε-
δόθη εἰς παραλογισμόν, προῖόν τῆς μονώσεως,
ὅστις ἐν αὐτῇ διήγειρε τὰς ἀπαισιωτέρας σκέ-
ψεις. Ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Chalency ὑπεκρίνετο εἰς
τὸ θέατρον τὸν πάγον, τὴν ἀπελπισίαν, τὸν θά-
νατον, ἡ Κ. αὖ Βιλλιέρ ἐπλήρου τὸν οἶκόν τῆς πεν-
θίμων κραυγῶν, ὧν προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ τὴν

βιαιότητα, ἢ ὀρθία πρὸ κατόπτρου, ἐθεᾶτο πε-
ρίτρομος τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς καὶ
τὴν παράφορον ἐκφρασὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἡ
χήρα ὠργίσθη τέλος διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χα-
ρακτῆρός τῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἀ-
νεκδίκητος· ἡ ιδέα τῆς αὐτοκτονίας τὴν ὠδήγει
εἰς τὴν ιδεάν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ, ἡ δεσποινὶς Chalency ἐξῆλθεν
ἐσπέραν τινὰ τοῦ θεάτρον ἐν ἐλαφρᾷ ἐφιδρώσει
καὶ ἀτελῶς προφυλαττομένη ὑπὸ λεπτοῦ περιωμί-
ου ἀπέναντι τοῦ πνεόντος βορρᾶ. Ὁ ἰδρῶς ἀνε-
κόπη, αὕτη δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φρι-
κιῶσα, κατεκλίθη πυρέσσουσα, καὶ τὴν ἐπαύριον
ὅταν ὁ Κύριος Νογαρέ τὴν ἐπεσκέφθη, εὔρεν αὐ-
τὴν παραληρούσαν καὶ παρ' αὐτῇ τὸν θεράποντα
αὐτῆς ἰατρόν, ὅστις ἐφοβεῖτο, ὡς ἔλεγε, φλόγω-
σιν τοῦ στήθους.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ δεσποινὶς Chalency, αἰσθανο-
μένη ἐαυτὴν καλλίτερα, ἠθέλησε νὰ παράσχῃ ὀ-
λίγην ἀνάπαυσιν εἰς τὴν νεαρὰν αὐτῆς ὑπερέ-
τριαν Μαριάνναν.

— Ἀγρυπνεῖς πρὸ πολλοῦ, Μαριάννα, τῇ εἴ-
πε· κοιμᾶσαι ὀρθία· πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν ἐκι-
νήθης ἀπὸ πλυσίον μου· πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Ἡ Μαριάννα ἔθεσε τὸ κύπελλον ἐπὶ τῆς νυ-
κτικῆς τραπέζης, καὶ ἀφοῦ ἐσύστησεν εἰς τὴν ἀ-
σθενῆ νὰ πῆ ἅμα θὰ ἀψυπνίζετο, ἀπῆλθεν.

Ἡ δεσποινὶς Chalency, ἐξησθενημένη ὑπὸ αὐ-
στηρᾶς διαίτης, ἀλλ' ἀπύρετος, περιέπεσε κατ'
ἀρχὰς εἰς βαθεῖαν νάρκωσιν· ὀλίγον δὲ κατ' ὀ-
λίγον ὁ ὕπνος αὐτῆς προσέλαβε παράδοξον χαρα-
κτῆρα.

Ὁ παστὸς τῆς νεαρᾶς ἠθοποιοῦ ἐπληρώθη τα-
χέως ὑπὸ μυρίων ἀλλοκότων εἰκόνων· τὰ τραγι-
κὰ πρόσωπα, ἅτινα εἶχε παραστήσῃ ἐν τῷ θεά-
τρῳ διπλῶν ἐνώπιον αὐτῆς, ὅτε μὲν συγκεχυμέ-
να, ὅτε δὲ εὐκρινῆ· αὕτη ἡ ἰδία ἠγνόει ἐὰν ἢ
κατάστασις, ἐν ἣ εὐρίσκετο, ἦτο ὕπνος ἢ ἐγρή-
γορις.

Ἐν τούτοις φρικιάσεις τινὲς τῇ ὑπενεθύμισαν
τὴν κατέχουσαν αὐτὴν ἀσθένειαν· ἀνεγνώρισε τὸν
παστὸν αὐτῆς, τὸ δωμάτιόν τῆς· ἤκουσε τὸν ἐ-
λαφρὸν κτύπον τοῦ ὰρολογίου τῆς, καὶ ἐπιθυ-
μοῦσα ν' ἀποδιώξῃ ἅπασαν τὴν χορείαν τῶν φα-
σμάτων τούτων, ἐκινεῖτο ὅπως ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα
πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς νυκτικῆς τραπέζης ἰατρικόν,
ὅταν ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν θύραν τῆς ἀνοιγομέ-
νην, γυναῖκα δὲ εἰσερχομένην καὶ διευθυνομένην
πρὸς τὴν κλίνην τῆς. Εἰς τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν
κανδύλας ἡ δεσποινὶς Chalency ἀντελήφθη ἐντε-
λῶς τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἐπίσκεψιν. Ἡ εἰσελ-
θοῦσα ἐφαίνετο ἡ μοῦσα τῆς τραγωδίας· ἀνάσθη
ὑψηλόν, κόμην μελανήν, ἥς οἱ ἀνάμικτοι βό-
στρυχοὶ ὁμοιάζον πρὸς ὄφεις, χεῖλην συνεσφυγ-
μένα, πρόσωπον ὠχρόν, ἐσθῆς λευκή, ἣν ἐπεκά-
λυπτε φαιδὸν ἐπανωφόριον, ὅπερ ἄφινε τοὺς ὠ-
μοὺς ἀσκεπεῖς καὶ τοῦ ὁποίου τὰ κράσπεδα ἐ-
κράτει χεῖρ βιαίως συσπώμενη, τοιοῦτος ἦτο ὁ
ἱματισμὸς τοῦ φάσματος τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον
δὲν ἔλειπεν ἢ τὸ ἐγχειρίδιον. Ἡ γυνὴ αὕτη προῦ-
χώρησε μέχρι τῆς ἀκρας τῆς κλίνης, καὶ ἔθεσε
τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς χεῖρα ἐπὶ τῶν φλεγόντων
χειλέων τῆς δεσποινίδος Chalency.

— Ὡ! εἶπε, δὲν ἀπέθανε!

Τότε κατέλιπε τὴν ἀκρὰν τῆς κλίνης καὶ ἐπο-

ρεύθη πρὸς ἓν τῶν παραθύρων, παρ' ᾧ ἐκρέματο πολυποικίλον ἐγχειρίδιον.

Ἡ δεσποινὶς Chalencey ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆς ἐπισκέπτis ἠθελε νὰ δράξῃ τὸ ὄπλον ἐκεῖνο ὅπως ἐπανέλθῃ παρ' αὐτῆ καὶ τὴν διατροπήσῃ· ἀνηγέρθη ὀλίγον ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἤρχισε νὰ κράζῃ·

—Μαριάννα! Μαριάννα!

Ἡ Κ. Βιλλιέρ, —διότι ἦτο αὕτη— ἀνέωξε τὰ παραθυρόφυλλα ἵνα εἰσαγάγῃ εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ἀνατέλλον φῶς, ἀκολούθως δὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἐκλείδωσε καὶ ἐπανῆλθε παρὰ τὴν κλίνην·

Εἰς ἕκαστον βῆμα τῆς γυναικὸς ταύτης ρίγος διέτρεχε τὰς φλέβας τῆς δεσποινίδος Chalencey, οἱ ὀδόντες αὐτῆς ἔτριζον ἐκ τρόμου καὶ παγερὸς ἰδρὼς περιέρρεε τὸ σῶμά της.

Ἡ φρίκη, ἥτις τὴν κατέλαβεν, ἀπεπλάνησε τὸ λογικόν της καὶ ἐθόλωσε τὴν ὄρασίν της.

—Δὲν μὲ γνωρίζετε, εἶπεν ἡ Κ.α Βιλλιέρ διὰ τραχείας φωνῆς καὶ καθημένη εἰς τὴν ἄκρην τῆς κλίνης, ἀλλ' ἐγὼ σὰς γνωρίζω. Θεωρήσατέ με καλῶς... Μοῦ ἀφῆρέσατε τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἠγάπων... Ναί, ναί, τὸν Κάρολον Νογαρέ.

Εἰς τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὄνομα ἡ δεσποινὶς Chalencey ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ βεβαιωθείσα ὅτι δὲν ἦτο ἔρμαιον ὀνείρου, ἀλλ' ὅτι ἡ ζωὴ της ἐξῆρτάτο ἐκ φοβερᾶς ἀντεραστρίας, ἐκάλεσεν, οὐχὶ τὴν Μαριάνναν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Κύριον Νογαρέ. Ἡ Κ.α Βιλλιέρ ἀνεσῆκωσε τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕψους ἀλαζονικοῦ, μεϊδιάμα εἰρωνικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη της, καὶ ὑψούσα ὀλίγον τι τοὺς ὤμους.

—Ἦμπορεῖτε νὰ τὸν φωνάζητε, εἶπεν αὕτη, δὲν θὰ ἔλθῃ... ἡ τοῦλάχιστον θὰ ἔλθῃ παρὰ πολὺ ἀργά ὥστε νὰ σὰς σώσῃ.

—Νὰ μὲ σώσῃ! ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Chalencey συνάπτουσα τὰς χεῖρας.

Παρὰ τὴν ὀχρότητα αὐτῆς καὶ τὰ καταφανῆ ἰχνη τῆς ἀσθενείας, ἡ δεσποινὶς Chalencey ἦτο ἀκόμη ὠραία· ἡ αἴγλη τῆς νεότητος ἀπήστραπτε πάντοτε ὑπὸ τὴν ἀλαμπῆ χροιάν της ἐπιδερμίδος της, καὶ ὑπὸ τὴν ἰόχρουν γραμμὴν, ἥτις περιέβαλλε τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς. Τὸ βλέμμα τῆς Κ.α Βιλλιέρ δὲν ἀπεσπᾶτο ἀπ' αὐτῆς· ἡ χήρα ἐμέθυσκεν ἐξ αὐτῆς τῆς σφοδρότητος τῆς ζήλοτυπίας της, ἀλλὰ λίαν προκατειλημμένη ὥστε ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀντεράστριά της.

—Σὰς ἀγαπᾶ, σὰς ἀγαπᾶ! ἀνέκραξε, καὶ χάριν ὑμῶν μ' ἐγκατέλειψεν!

Ἦγέρθη, ἀλλὰ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ θρονίου της, καὶ ἡ ὑπεροπτικὴ ἐκείνη καὶ ἀγρία μορφή ἐκαλύφθη ὑπὸ δακρύων, ἐν ᾧ αἱ χεῖρές της ἔτρεμον ἐν νευρικῷ παροξυσμῷ.

—Ὁ Θεὸς σὰς ἐβοήθησεν, εἶπε· τὸ κύπελλον τοῦτο τὸ εἰσέτι πλήρες πλησίον ὑμῶν περιέχει δηλητήριον. Ἄ! μὴ κατηγορήσετε τὴν Μαριάνναν· ἐγὼ μόνη ἐπραξα ὅλα αὐτά... Ἐγὼ ἐπεισα τὴν κόρην ταύτην, ἄλλοτε ὑπηρετριά μου, ὅτι εἶχον ἀλεξιτήριον κατάλληλον ὅπως σὰς σώσῃ... Ἐνόμιζεν ὅτι σὰς ἐθεράπευε ἴσως καὶ σὰς ἐφόρνευε!..

Καὶ ἠξέυρετε τί μὲ ἀνάγκασε νὰ ἔλθω... μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐντρουφίσω εἰς τὴν ἀγωνίαν σας;... Ἡ ἰδέα ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν σας ἐκεῖνος θὰ ἐμάνθανε βεβαίως τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ μὲ καταπρά-

το... Ἐπειτα δὲν ἠδυνάμην ν' ἀφήσω νὰ κατηγορηθῇ ἡ Μαριάννα, τὴν ὁποίαν ἠπάτησα, καὶ τῆς ὁποίας ὀφείλω νὰ κηρύξω τὴν ἀθωότητα!... Διότι, τὸ κατ' ἐμὲ, ἡ θυσία τῆς ζωῆς μου ἐγένε, καὶ δὲν θὰ ἐξέλθω ζῶσα ἀπ' ἐδῶ, ἐκτός καὶ ἂν συγκατανεύσητε...

Ἡ ἀναρρωνύουσα, ἔντρομος, ἐψέλλισε λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους· ἡ δὲ Κ.α Βιλλιέρ ἐπανέλαβε διὰ φοβερᾶς φωνῆς·

—Παραιτήσατε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον! Εἶμαι πλουσία· λάβετε τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου, καὶ φύγετε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

Ἐνοστικὸν ἀνταρσίας ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ πνευστιῶντος στήθους τῆς δεσποινίδος Chalencey μίαν μόνην λέξιν·

—Οὐδέποτε!

—Ἄ! οὐδέποτε! ἀνέκραξεν ἡ ἐριννὺς ἐκείνη, ὀρμῶσα πρὸς τὴν κλίνην, καὶ δι' ἑνὸς τῶν βραχιόνων της κρατοῦσα ἀκίνητον τὴν δεσποινίδα Chalencey, ἐνῶ διὰ τῆς χειρὸς, ἥτις τῇ ἔμενεν ἐλευθέρα, ἔδραξε τὸ κύπελλον, ὅπερ περιεῖχε τὸ δηλητήριον καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεανίδος.

—Ἄ! κυρία, ἔλεος, ἔλεος! ἐφόνησεν ἡ ἠθοποιός· λυπηθῆτέ με, μὴ με θανατώσετε!

—Ἐχετε δίκαιον, ἀνέκραξεν ἡ Κ.α Βιλλιέρ, ἀφίνουσα αἰφνης τὸ θῆμά της καὶ ἀπομακρυνομένη κατὰ ἓν βῆμα· οὐδεὶς ὀφείλει νὰ εἴπῃ μίαν ἡμέραν ὅτι γυνὴ ὡς ἐγὼ ἐζήτησε μάτην ἔλεος, καὶ ὅτι ἠθέλησε νὰ δηλητηριάσῃ τὴν ἀντεράστριά της... Ζήσατε, δεσποινίς, ἔστε εὐτυχής!...

Ἡ Κ.α Βιλλιέρ, μὲ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ χεῖρα εὐτολμον ἐπλησίασε τὸ ὀλέθριον ποτὸν εἰς τὰ χεῖλη της.

—Ἀνοίξατε! ἀνοίξατε! ἠκούσθη αἰφνης κραυγᾶν ὁ Κ. Νογαρέ ἐξωθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ἦν ἐκρουεν ἐπανεπιλημμένως.

Συγχρόνως ἠκούοντο ἡ φωνὴ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἤρχετο νὰ κάμῃ τὴν προωὴν αὐτοῦ ἐπίσκεψιν καὶ οἱ λυγμοὶ τῆς Μαριάννης.

Ἡ δεσποινὶς Chalencey, ἀθροίζουσα τὰς δυνάμεις της, ἐπάδησεν ἐκ τῆς κλίνης της.

—Ὅχι, ὄχι, ἔλεγεν ἡ Κ. Βιλλιέρ εἰς ὑμᾶς ἀνήκει ἡ εὐτυχία, εἰς ἐμὲ ὁ θάνατος καὶ ἡ λήθη!

Ἡ ἄτονος χεῖρ τῆς δεσποινίδος Chalencey ἐφθάσε μέχρι τοῦ κυπέλλου, ὅπερ ἐκφυγὸν ἐκ τῶν δακτύλων τῆς Κ.α Βιλλιέρ, ἐθραύσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Κ. Νογαρέ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κατάρθρωσε νὰ διαρρήξῃ τὴν θύραν. Τότε εἶδεν ἐκείνην, ἦν ἠγάπα, ὀρθίαν καὶ σχεδὸν τρελλήν, καὶ ἐκείνην, ἦν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, ἐξηπλωμένην ἐπὶ θρονίου.

—Ἡ γυνὴ αὕτη ἐδηλητηριάσθη! εἶπεν ἡ νεαρά ἠθοποιὸς μόλις ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ὁ ἱατρὸς παρέσχε βοηθείας τοσοῦτον προθύμους εἰς τὴν Κ.α Βιλλιέρ, ὥστε μετὰ τινὰς ὥρας ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ περὶ τῆς ζωῆς της.

—Εἶδον τὴν τραγωδίαν, εἶπεν ἡ νεαρά ἠθοποιὸς, δὲν θὰ τὴν ὑποκριθῶ πλέον· δὲν θὰ φθάσω ποτὲ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀληθείας, ἥτις ἐφάνη πρὸ τῶν δακτύλων μου.

ΤΑΚΤΩΒΑΤΕΙΟΣ
Ἐτήρησεν ἐνκόλως τὸν λόγον της, διότι μόλις
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ἀνέρωσεν ἐνυμφεύθη τὸν Κ. Νογαρέ, καὶ ἔξ μῆ-
νας βραδύτερον ἢ φοβερὰ Κ.α Βιλλιέρ ὑπανδρεύ-
θη πάλιν. Οὐδεὶς δεδαίως θὰ θεωρήσῃ ἐπίφθο-
νον τὴν τύχην τοῦ συζύγου της.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΠΗΓΗ Ο. ΡΕΝΤΖΟΥ.

ΣΤΟ ΜΑΡΓΑΡΗ

Ἐστὴν ἄχαρη ξενητεία μου, ἄτυχε Νιόνιο, μόνος, κατάμο-
νος, κλαίω τὸ θάνατό σου! Σὲ κλαῖν τὰ μάτια μου, γλυ-
κειέ μου φίλε, σὲ κλαίει ἡ καρδιά μου, σὲ κλαίει ἡ ψυχὴ
μου. Καὶ ἡ λύπη μου διπλαιάζει, ποῦ δὲν ἀξιώθηκα νὰ
φιλήσω γιὰ ὑστερὴν φορὰ τὰ χεῖλη σου, προτοῦ τὰ φάγῃ τὸ
χῶμα, ποῦ δὲν ἀξιώθηκαν τὰ μάτια νὰ ἰδοῦνε γιὰ τελευταία
φορὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ σεμνὴν μορφή σου!...

«Καλαὶς ἀντάμωσαις» μοῦ εἶπες, Νιόνιο, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆ-
νες ποῦ ἐφευγα ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, ἀκαὶ νὰ μὲ περιμένῃς
γιατὶ θάλθω νὰ ἰδῶ τὰ Ὀλύμπια».

Καὶ σὲ ὑπερίμενα μὲ καρδιὰ χαρούμενη, μὲ ἀντὶ νὰ λάβω
τὸ γράμμα τοῦ ἐρχομοῦ σου, ἔλαβα τὴν ἀπροσδόκητο εἴ-
δησι τοῦ θανάτου σου! Ἐμαθα πῶς, χωρὶς νὰ εἰδοποιή-
σης, χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσης κανένα, οὔτε συγγενὴ σου, οὔ-
τε φίλο σου, οὔτε τὴ φύσι ποῦ τρυφερὰ ἐφαλλες, ἔμαθα
πῶς ἔκαμες ἄλλο ἀνεπίστρεφτο ταξίδι, σὲ ἄλλα Ὀλύμ-
πια, ὅπου ἐλευθερὴ καὶ ξένοικιστὴ ἡ ψυχὴ σου θὰ θαυμάζῃ,
καὶ θὰ ὑμολογῇ αἰώνια αἰώνιο Θεό!...

Μὰ γιατί τόσω πρόωρα καὶ ἀπότομα νὰ μᾶς φύγῃς; Για-
τί;.....

Εἶνε μερικαὶς πραγματικότητες, ποῦ ὅταν κανεὶς ταῖς
σκεφθῆ παραπολύ, δοκιμάζει σεισμὸ μέσα ἔς τὰ σπλάχνα
του! Εἶνε μερικαὶς λύπαις, ποῦ ἀνοίγουν τέτοια πληγὴ
μέσα μας, ποῦ κανέναν περισπασμὸς τῆς ζωῆς δὲν εἶνε ἰ-
κανὸς νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνον των! Εἶνε μερικαὶς ἀναμνή-
σεις τόσο ζωνταῖς, τόσο ζωνταναῖς, ποῦ λέ; καὶ δὲν ὑπάρ-
χει γι' αὐταῖς οὔτε παρελθόν, οὔτε μέλλον, γιατί εἶνε πάν-
τα μπροστὰ ἔς τὰ μάτια μας, ἔς τὴν πρώτη γραμμὴ τῶν
λογισμῶν μας!...

Τώρα ποῦ σὲ κλαίω, Νιόνιο, καὶ ζωντανὸ σὲ φέρνουνε
μπροστὰ μου τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, σκέπτομαι ὅταν ἔλ-
θω ἔς τὴν πατρίδα μας, ποῦ θὰ ἔλθω νὰ σὲ ζητήσω. Σκέπτο-
μαι τὸ μέρος ποῦ θὰ μὲ ὀδηγήσουν οἱ λυπημένοι φίλοι
μας γιὰ νὰ σὲ χαιρετήσω καὶ τὰ μάτια μου σκοταδιάζ-
ζουν, ἡ καρδιά μου κομματιάζεται καὶ ὁ νοῦς μου φεύγει!...

Εἶσαι πεθαμμένος, Νιόνιο!... ὦ! σκληρὴ πραγματικό-
της, ποῦ διώχνεις κάθε ἐλπίδα, ὦ! ἀνάμνησις, ποῦ σβέ-
νεις κάθε ἄλλη! ὦ! πικρὴ ἀλήθεια, πικρὴ σὰν τὸ θά-
νατο ποῦ σὲ πλάκωσε, ἄτυχῇ Νιόνιο!...

Δὲν θέλω, γλυκειέ μου φίλε, νὰ ὑμνήσω ταῖς ἀρεταῖς
σου γιατί θρηνώ τὸ θάνατό σου! Δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ
πράγματα ποῦ δὲν θὰ τ' ἀκούσης! Δὲν θέλω τὰ χεῖλη
σου νὰ σοῦ ψάλλουνε ἐγκώμιζ, ἐνῶ ἡ καρδιά μου σοῦ
λέγει μοιρολόγια!... Δὲν θέλω νὰ παρηγορήσω κανένα ἀπὸ
ἀσού ἔκαμες ἀπαρηγόρητους, γιατί κι' ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη πα-
ρηγορίας!...

Σιωπηλὰ χύνω δάκρυα, φίλε μου πιστέ, μὰ κι' αὐτὰ

πάν χαμένα, γιατί δὲν βρέχουνε τὸ χῶμα ποῦ σὲ σκε-
πάζει! Ἀφίνουνε τὰ χεῖλη μου στεναγμούς, μὰ τὸ ἀγέρ-
της ξενητείας μου, ἀρνείται νὰ τοῦς φέρῃ ἔς τὰ κυπαρί-
σια τοῦ τάφου σου!...Θὰ μοῦ μείνουνε ὅμως ἀρκετὰ δάκρυα
καὶ θὰ ἔλθω νὰ τὰ χύσω ἔς τὴ κρύα πλάκα σου, γλυκε-
μου φίλε!...

Πύργος Νῆβρις 1895.

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΣ ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΖΩΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ ΤΩΝ «ΜΟΥΣΩΝ»

Φίλτατέ μοι Λεωνίδα,

Χθὲς εἰς φίλος μας ἀνέγνωσέ μοι ἡμίφυλλον τι, ὅπερ ἴσω
καὶ σὺ ἀνέγνωσας, ἐπιγραφόμενον, δὲν ἐνθυμούμαι πῶς, ἀλ-
λ' ὑπογεγραμμένον παρ' ἐνὸς πρωτεξαδέλφου τῆς συζύγου
μου, ὅστις μόνος ἐκ τῶν ζακυνθίων καὶ τῶν λοιπῶν ἐλλή-
νων ἀναγνωστῶν μου, (θεέ μου, ὅποια λειψανδρία ἱστο-
ρικῶν καὶ κριτικῶν ἐν Ἑλλάδι!) ἀνευρίσκει, μετὰ δύ-
σχεδόν μηνῶν μελέτην, ἱστορικὰς ἀνακριθείας εἰς τὸ
παρ' ἐμοῦ ἐσχάτως ἐκφωνηθέντα λόγον ἐπὶ τῇ εὐκαι-
ρίᾳ τῆς 25ης ἐπετείου ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς
Ρώμης εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὸν ὅποιον, μετὰ δυνά-
μεως λόγου καὶ γλαφυρότητος ὕφους, προσόντα, ἃ
τινα σὲ διακρίνουσι, μετήνεγκες εἰς τὴν ἐλληνικὴν κα-
ἐδημοσίευσας εἰς τὰς καλὰς «Μούσας». Ἐὰν ἄλλο
ἐμειδιάσαν διὰ τὰ γραφέντα, ἢ ἐξανέστησαν καὶ
γανάκτησαν διὰ τὴν θρασύτητα καὶ ἀσέβειαν τοῦ πα-
φλετυγράφου, σοὶ ὁμολογῶ, τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι ἐγὼ, οὐ
νον ἐχάρην διὰ τὴν φιλομάθειαν καὶ τὴν περὶ τὰ γρα-
μματα πρόδοτον, ἀλλὰ καὶ ἐθαύμασα τὴν κρίσιν καὶ
τὴν τληψιν τοῦ εὐέλπιδος νεανίου, εἰς ὃν συγγενεὶς καὶ φί-
λοι δικαίως στηρίζουσι τὰς χρηστοτέρας ἐλπίδας.

Γνωρίζεις, φίλε μου, τὴν ἀρχὴν μου, τοῦ νὰ μὲ
ἀνοίγω συζητήσεις φιλολογικὰς μετὰ τοῦ τυχόντι
πολύ δὲ περισσότερον νὰ διεξαγάγω πολεμικὴν μεθ-
νὸς πρωτεξαδέλφου τῆς συζύγου μου. Ὅθεν θὰ πρ-
ρεκάλουν σέ, ἐὰν τὸ νομίζης ἄξιον τοῦ κόπου, ἐ-
τὸν εἰδήμονα τῆς ἱστορίας, τὸν μελετήσαντα τοσοῦτον
ἐμβριθῶς τὸν πανηγυρικόν μου, ὡς ἔκρινα ἐκ τῆς ἐντε-
λεστάτης μεταφράσεώς σου, νὰ παρατηρήσης εἰς τὸ
εὐγενὴ νέον, τὸν ἀγαθὸν Νεκρον, ὅτι δὲν ἀντελή-
φθη καλῶς τὴν ἐννοίαν τῆς ἀναφερομένης παρ' αὐ-
τοῦ περικοπῆς ἐκείνης τοῦ λόγου μου, καὶ ὅτι ἐν αὐ-
τῇ οὐδ' ἐννοῶ, οὐδ' ὑπαινίσσομαι τὸ εὐγενές, τὸ μι-
γάθυμον γαλλικὸν ἔθνος, ὅπερ εἶμι εἰς θέσιν νὰ ἐκτι-
μῶ καὶ θαυμάζω περισσότερον τοῦ τρυφεροῦ ἐπικριτοῦ
μου, ἄτε μελετήσας καὶ κάπως γινώσκων τὴν ἱστορί-
αν, τὴν γραμματολογίαν καὶ τὴν εὐστροφον καὶ χα-
ριτωμένην γλώσσάν του, ἣν ἀπὸ τρυφερὰς σχεδόν ἡ-
λικίας διδάσκω καὶ διαδίδω παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τὸν
Λουδοβίκον Βοναπάρτην καὶ τοὺς περὶ αὐτόν, οἵτινες,
ὡς γινώσκεις κάλλιον ἐμοῦ, ὑπῆρξαν οἱ αὐτουργοὶ τῶν
συμφορῶν τῆς Γαλλίας, καὶ ὡν τὴν πολιτικὴν τὰ φιλε-
λεύθερον, τὸ πάντοτε γαλλικὸν ἔθνος, ἀπε-
κλήρυξε καὶ ἐπὶ τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀκαταστασίαν
ἐμείνεν.

ΕΠΙΜΟΡΦΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚῆ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῆ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

νων, ἀρκούντως σαφῶν εἰς πάντα κεκτημένον κρίσιν καὶ μικρὰν τινα γνώσιν τῆς συγχρόνου ἱστορίας, δὲν ἐννοῶ τοὺς παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Ἰταλῶν ἀγωνισθέντας ἀνδρείους μαχητάς, ὧν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν στρατιωτικὴν γενναϊότητα, τὸ πολεμικὸν θάρρος, ἀλλὰ τοὺς ἐξωθήσαντας τοὺς στρατιώτας τῆς Μαγέντας καὶ τοῦ Σολφερίνου *alla guerra fratricida* τῆς Μεντάνας (3 N)βρίου 1867) ὡς τὴν ἀπεκάλεσεν ὁ ἰπποτικὸς Βίκτωρ, ἀδελφοκτονίαν, δι' ἣν ἐξανέστη καὶ ἠγανάκτησε ἅπαν τὸ γαλλικὸν ἔθνος, ὅπερ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐθεώρει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ σύμμαχον, καὶ ὑπὸ τὰς ἀράς τοῦ ὁποῦ καταπέσσε βραδύτερον ὁ σαλευόμενος τοῦ Ναπολέοντος θρόνος, ὃν ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ καμαρίλλα αὐτοῦ ἐνόμισαν ὅτι θὰ ὑπεστήριζον διὰ τοῦ ἀπονενομημένου ἐκείνου πρὸς τὴν Γερμανίαν πολέμου, τοῦ περιαγαγόντος εἰς ταπεινώσιν τὴν ὑπερήφανον χώραν. Δὲν ἀπαιτεῖται πολιτικὴ δευδέρκεια, ἀλλ' ἀπλῶς κρίσις καὶ ὀρθοφροσύνη, ὅπως ἕκαστος ἐννοήσῃ καὶ συμπεράνῃ, ὅτι, ἐάν τὸ ἀπὸ τοῦ 1859 ἀρξάμενον μέγα ἔργον ἤθελε συμπληρώσῃ ἡ ναπολεόντειος πολιτικὴ διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς Ρώμης εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐξασφαλίσουσα οὕτω τῇ Γαλίᾳ κραταῖον ἐν ἀνάγκῃ σύμμαχον, ἡ Ἰταλία, ἀπηλλαγμένη πλέον τοῦ ἐπασχολοῦντος αὐτὴν ἀκανθώδους ζητήματος, οὐχὶ ἀπλῶς ἐσωτερικοῦ, οὐχὶ κυρίως ἰταλικοῦ, ἀλλὰ παγκοσμίου, ἅτε ἀφορῶντος ὀλόκληρον τὸν καθολικισμόν, θὰ ἠδύνατο, συμπεπληρωμένην ἔχουσα τὴν ἐνότητα αὐτῆς, νὰ δράμῃ κατὰ τὸ 1870—71 εἰς βοήθειαν τῆς ἀδελφῆς Γαλλίας, τῆς ἀρχαίας συμμάχου. Ἀλλὰ ἐάν ἡ Ἰταλία, ἡ διπλωματικὴ, δὲν ἠδυνήθη, ἔνεκα σημαντικῶν πολιτικῶν λόγων, νὰ κινηθῇ, τότε ὑπὲρ τῆς Γαλλίας καὶ ἀποτίσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον τῆς εὐγνωμοσύνης φόρον, τὰ εὐγενῆ ὅμως τῆς Ἰταλίας τέκνα ἐσπευσαν ὑπὸ τὸν Γαριβάλδον, πρὸς βοήθειαν τῆς Γαλλίας, καταγαγόντα μάλιστα νίκην περιφανῆ ἐν τῇ μάχῃ τῆς Διζώνος, 20 καὶ 24 Ἰαν. 1871 καθ' ἣν ἀνηράγη ἡμίκαυστος παρ' ἐνός τῶν υἱῶν τοῦ ἥρωος τῆς Μαρσάλας καὶ τοῦ Ἀσπρομόντε, σημαία τῶν Πομερανῶν, τὴν μόνην, τὴν ἀπώλεσεν ὁ ἐχθρὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἐάν δὲ ὁ ἐπιφανὴς Γαλάτης διὰ τῶν ὤραιων ἐκείνων στροφῶν, ὧν πολλάκις τὰ διανοήματα ἠρμήνευσα τοῖς μαθηταῖς μου, ἄδικον προσάπτῃ τοῖς ἰταλοῖς μομφήν, ἴσως ἐν πατριωτικῇ παραφορᾷ καὶ ποιητικῇ ἐξάρσει, ἢ ἐξ αἰσθηματος ἀντιπαθείας πρὸς τὸ ἰταλικὸν ἔθνος, ἢ ἱστορία, ἢ οὐχὶ ἢ ποιήσις, καὶ ἡ γενναία αὐτοῦ πατρὶς θὰ μνημονεύσιν εὐφῆμως καὶ εὐλαβῶς τῶν ἐν Dijon πρὸς τοὺς γερμανοὺς νικηφόρος ἀγωνισαμένων τοῦ Γαριβάλδου στρατιωτῶν, οἵτινες λησμονήσαντες, πρὸ τῶν συμφορῶν τῆς εὐγενούς χώρας, τὴν ἀπαισίαν ἡμέραν τῆς 3ης Νοεμβρίου, ὡς ἐπίσης τὰ «ἀλησμόνητα» *chassepots*, ἅτινα ὁ εὐνοούμενος τοῦ Λουδοβίκου Ναπολέοντος στρατηγὸς de Failly εἶχε πρὸ ὀλίγου χρόνου «δοκιμάσει κατὰ τῶν στήθων των», ἀνεμνήσθησαν τῶν εὐκλεῶν ἡμερῶν τῆς Μαγέντας καὶ τοῦ Σολφερίνου.

Τὰ ἔθνη, φίλε Λεωνίδα, δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μετὰ τὴν πολιτικὴν· οὐδὲ δύναται τις νὰ κατακρίνῃ ἐκ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἐν ἔθνος· διότι ἕκαστος λαὸς εἶνε τιμῆς ἄνθρωπος· ἀπαράλλακτα, ὡς δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ τὴν φιλότιμον οἰκογένειαν τοῦ Παπᾶ—Γιάννη καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του, ἐξ ἐνός

αὐτῆς μέλους, δηλ. ἐκ τοῦ παμφλετογράφου, τοῦ ἐκ τῆς ἐμβριθοῦς του ἐκείνης ἱστορικο-κριτικῆς ἀπαρχῆς, κρείττοντα καὶ τελειότερα ἔργα εἰς τὴν καθόλου ἱστορίαν ὑπισχνουμένου.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 10ῃ Νοεμβρίου 1895

Σὲ ἀσπάζομαι, ὁ φίλος σου
ΑΝΔΡ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

Σ. Δ. Μ. Δημοσιεύοντες τὴν ἀνωτέρω πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καὶ διακεκεκριμένου συνεργάτου ἡμῶν κ. Ἀνδρέου Μαρτζώκη, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκφράσωμεν καὶ ἡμεῖς, τὴν ἐποῖαν καὶ ἄλλοι συμπολίται ἡμῶν, δυνάμενοι νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν τοῦ κ. Μαρτζώκη, ἠσθάνθησαν λύπην ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει ἐνταῦθα τοῦ τελευταίου παμφλετίου, ὅπερ καὶ ὡς ἔργον ἱστορικῆς ἀνασκευῆς ἐλέγχεται καὶ ὡς πράξις ἠκίστα ἀδρόφρων πρὸς διακροπῆ συμπολίτην μας ἀποδοκιμάζεται, καὶ ὅπερ ἐγράφη ὑπὸ νέου, παρ' οὗ μίζων ἀπητέτο σεβασμὸς οὐ μόνον πρὸς συγγενῆ, δι' ὃν ἡ φιλότιμος οἰκογένεια αὐτοῦ—καὶ τὸ λέγομεν πρὸς τιμὴν των,—δικαίως σεμνύνεται, καὶ ἦτις ἐκ σεβασμοῦ καὶ ἰδιαζούσης ἀγάπης πρὸς τὸν κ. Μαρτζώκην σφόδρα ἐπὶ τούτῳ ἠγανάκτησεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκτὸς αὐτῆς τοσαύτης ἀπολαύει φήμης. Καὶ δικαίως τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐλεγχθῇ ὡς ἔργον ἱστορικῆς ἀνασκευῆς, ἀφοῦ, διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένης περικοπῆς, τὴν ἐννοίαν τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἄλλος παρερμήνευσεν, οὐδόπως ψέγεται τὸ Γαλλικὸν ἔθνος, οὐ τινας ἄλλως τε ὁ κ. Μαρτζώκης παιδίδθεν τυγχάνει εἰς τῶν ἐνθουσιωδεστέρων φίλων, ἀλλ' ἢ πρὸς τὴν Ἰταλίαν τελευταία τοῦ Ναπολέοντος πολιτικὴ, ἦτις, ὡς ὀρθῶς ἐν τῇ ἀνωτέρω ἐπιστολῇ του ἐκτίθησιν ὁ κ. Μαρτζώκης, τοσοῦτον ὀλεθρία ἀπέβη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ πρὸς τὴν Γερμανίαν ἀπονενομημένος πόλεμος περιήγαγεν εἰς τὴν ἐσχάτην ταπεινώσιν. Ἄλλ' οὐδὲ δικαίως νομίζομεν εἶνε νὰ ἐλέγχεται τὸ ἔθνος τὸ Ἰταλικὸν ἐπὶ ἀγνωμοσύνη πρὸς τὴν Γαλίαν, διότι τὴν πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενην εὐγνωμοσύνην ἀπέτισαν διὰ τοῦ αἵματός των προθύμως καὶ ἐνθουσιωδῶς σπεύσαντα ὑπὸ τὸν Γαριβάλδον μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἄλλων τῆς ἐλευθερίας προμάχων, τὰ γενναῖα τῆς Ἰταλίας τέκνα. Πιστεύομεν ὅτι ὁ φιλομαθὴς νέος καὶ φίλος ἡμῶν τῆς ὀλίγας ταύτας γραμμᾶς, τὰς ὁποίας καὶ χάριν τῆς ἱστορίας καὶ χάριν τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν κ. Μαρτζώκην ἐχαράξαμεν δὲν θὰ παρεξηγήσῃ, ἀλλὰ τοῦναντίον θέλει πεισθῇ καὶ αὐτὸς οὕτος, ἐν τῇ ἀρχῇ μάλιστα τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου, ὅτι οὐχὶ ἐπιπολαίως δεόν νὰ ἐπικρίνωται παραπλήσια ἔργα καὶ ν' ἀνασκευάζονται δεδοκιμασμένοι συγγραφεῖς, οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐμβριθοῦς αὐτῶν μελέτης, οὐχὶ εὐκόλως, νομίζομεν, δύναται νὰ ὑποπέσωσιν εἰς ἀνακριθείας, δυναμένας νὰ προκαλέσωσιν παραπλησίας ἀνασκευὰς καὶ ἐπικρίσεις.

Εἰς Φίλην

Ἔσμου γιατί ἴσὸν δρόμον μου νὰ σ' ἀπαντήσω, φῶς μου,
ἢ ἴσθ τοῦ πρώτου ἔρωτος καὶ τῆς ὑπάρξεώς μου;
Μύκτα καὶ μέρα σκέπτομαι τὸ πῶς νὰ σοῦ τὸ εἶπῶ
ἢ σὲ πῶς συλλογίζομαι καὶ πῶς σὲ ἀγαπῶ.

Ἔγω νάρθῶ ἴστα πόδια σου, πάντοτε ὅμως φρίσω
ἢ χι μὴν ποῦν τὰ χεῖλη σου. Καὶ πρὶν τ' ἀποφασίσω
ἔργω τὰ ἄνθη καὶ αὐτὸ τοῖς λέει μὴ ἀγαπᾷ;
ἢ μὲ μισεῖ ἢ ἀγάπη μου καὶ μὲ περιγελάει;
(Κασσῶπι 1895)

ΕΠΙΜΟΡΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΜΙΧ. Β. ΔΑΝΔΟΣ,

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Τῆς χαριτωμένης κόρης

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑΣ Δ. ΞΑΝΘΟΥ

Ἄγγελος εἶσαι, Ἀγγέλικα,
 Ἐγὼ σὲ ἢ γῆς γιορτάζει,
 Ἐγὼ σὲ ποῦ κλείς ἔς τὰ στήθη σου
 Ἐλπίδα καὶ χαρὰ·

Πατρεία ἔχουνε ἔς ἐσέ

Ἰδὲς, ἴδιοι καὶ ξένοι

Καὶ νύφην εὐτυχισμένην

ὄλων μας ἢ καρδιά,

Ἐπαρξὶ οὐρανία,

Ἐμβαίνει εὐκαιρία

Ἐγὼ νὰ σ' εὐχθῆ.

Ἄνν. Π. Τσ.

Εἰς τὸν πολυαγαπημένο ποιητὴ

ΑΝΔΡΕΑΝ ΜΑΡΤΖΩΚΗΝ

(Ἀφιέρωσις εἰς τὸ «Πρωτοχρονιάτικο δῶρον»)

Ἐστὴ ζηλεμένη σου φωλιά, ἀηδὼν λατρευμένο,
 πετῶ, σπουργίτης ἄντροπαλός ν' ἀκούω καὶ νὰ σωπαίνω.

Γενάρης 95

Ι. Γ. Τσακαειάνος

ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΑ

Μοῦ ἔλεγαν, γλυκεῖά μου, γιὰ σένα
 Μοῦ ἔλεγαν ἔς τὸν κόσμον πολλά,
 Ὅπως ἔχεις σκληρὰ τὴν καρδιά,
 Ἐν τῇ ψυχῇ σου φαρμάκια κρυμμένα.

Μὰ δὲν ἴσταν, ποῦ ἔμουν δεμένος
 Μὲ τὰ τόσα ἴσταν στόμα φιλιὰ,
 Πῶς ἔσταν ἀγγέλου γλυκεῖα ὡμορφιά
 Ὅταν δαίμονας μέσα κρυμμένος.

Δ. Φ. Καρρέρ

ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ;

Τῇ ΚΑΡΔΙΟΠΗ.

Τίς δύναται, ὦ γόησσα κόρη, νὰ σ' ἀτενίσῃ,
 Χωρὶς ν' ἀκούσῃ πάλλουσαν ταχέως τὴν καρδίαν,
 Νὰ αἰσθανθῇ ἐν ἑαυτῷ φρικίαν ἡδεῖαν
 Καὶ ἀκουσίως στεναγμὸν παράφορον ν' ἀφήσῃ;

Τίς δύναται πρὸ τοῦ πυρὸς τοῦ θεοῦ ὀμματός σου,
 Πρὸ τῆς γλυκεῖας ἔλξεως αὐτοῦ καὶ τῆς μαγείας,
 Νὰ μὴ νομίσῃ ἑαυτὸν πλήρην εὐδαιμονίας,
 Ἄν εὐτυχῆσῃ πρὸς στιγμὴν νὰ εὐρεθῇ ἐμπρὸς σου;

Τίς ἄνευ συγκινήσεως θὰ δυνηθῇ ν' ἀκούσῃ
 Ποτὲ τὴν σειρηνόηχον, περιπαθῆ φωνὴν σου;
 Τίς νὰ μαντεύσῃ ἀδυνατεῖ τὴν ἄδολον ψυχὴν σου
 Καὶ τὰς ἀπείρους χάριτας, αἵτινες τὴν κοσμοῦσι;

ὦ, τίς τέλος βαδίζουσαν δύναται νὰ σὲ ἴδῃ,
 χωρὶς πνοὴν ζεφύρινον, νεφέλην, ὀπτασίαν
 Νὰ σὲ ἐκλάβῃ; καὶ μ' ἐσέ πρὸς τὴν ἀθανασίαν
 Ν' ἀνέλθῃ· μὴ τρεφόμενος ἐν τῇ χρυσῇ ἐλπίδι;

Σάκουθος, Νοέμβριος 1895

Ὁ Θεός.

Η 14^η ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

(Σοννέττο)

Σήμερα ἐκείνου ποῦ ἐπλάσε τὴ χτίσι
 Τὸ τίμιον ξύλον, ἔφερε νικηφόρο
 Ὁ Μέγας Βασιλεὺς καὶ ἀνθοφόρο
 Ὁ Πατριάρχης στὸν ἄμβωνα εἶχε στήσει.]

Καὶ σήμερα τὸ πνεῦμα εἶχε ἀφήσει,
 Εἰς τὸ κρεβάτι τὸ θανατηφόρο,
 Τὸ σῶμα τὸ σεπτὸ, ποῦ δαφνοφόρο
 Στὰ σπλάγχχνα τὸ ἦ Ἰταλία εἶχε ἀναστήσει.]

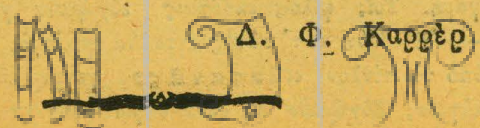
Χριστός, Δάντες! κ' οἱ δύο κατατρεγμένοι
 Ἄφ' τὸ λαό, ποῦ ἦλθαν νὰ φωτίσουν,
 Τὴν ἴδια ἠύρανε τύχη ἀπεθαμένοι.

Τὸν πρώτον, ποῦ ἠθέλαν ν' ἀτιμῆσουν,
 Γιὰ θεὸν τὸν ἐδέχθη κ' ἡ οἰκουμένη
 Ἡ γενομένη ἐν τῇ ἡμέρᾳ νὰ τιμῆσουν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(14 Σεπτεμβρίου 95). ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

πρ
 μω
 σον
 ταδ
 σε
 κ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

Τῆ Π. Κ.

Ὅλοι σοῦ γράφουν τοῦτο κ' ἐκεῖνο
 Πῶς εἶσαι ρόδο, πῶς εἶσαι κρῖνο.
 Πῶς σ' ἀγαποῦν καὶ πῶς σὲ λατρεύουν
 Κι' ὅλοι σ' ἀφίνουν κρυφὸ καὶ ἄμυ.
 Μὰ οἱ ὀϊκοὶ μου στίχοι γυρεύουν
 Ἐνα σου βλέμμα, ἕναν παλμό.

Χρῖστος Βαρλέντης.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΙΛΗΣ ΜΟΥ

Μηδὲν εἶπες καὶ μάταια τὰ πάντα καὶ ψευδῆ
 πλάνη, ἀπάτη καὶ ἰστὸς ἀράχνης τὰ ἐν τῇ γῆ.
 Πλὴν ὄχι. Ἄν μὲ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς Ἐκεῖνη,
 ὑπάρχει τί τὸ ἀληθὲς ποῦ τὴν ζωὴν μου ἠδύνει.
 Ἐὰν μοῦ εἰπῆς Ποῦ κατοικεῖ ;... ποῦ εὐρίσκεται ;...
 [εἰς τί μέρος ;
 Θὰ σ' ἀπαντήσω ὅς τὴν καρδιά... τὸ ἐμάντευσε ὁ ἔρωσ.
 Ὁ ἔρωσ καὶ ὁ ἀπηνῆς μικρὸς αὐτὸς Θεὸς
 Ὅστις καὶ τὴν καρδίαν μου ἐπλήγησ' ὁ σκληρὸς.

(Κασσῶπι 1895)

Μιχαὴλ Β. Λάνδος.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΖΕΜΑΤΑΣ

Πρὸς Α. τοῦ χωρίου Μέσου τῶν Βολιμῶν τὸ με-
 ταξὺ τούτου καὶ τοῦ βουνοῦ καλουμένου Ἀλεξοβοῦνι
 κοιλῶδες μέρος καλεῖται Ζεματᾶς. Ἐνταῦθα, κατὰ τὴν
 μυθώδη σωζομένην παράδοσιν, ποιμὴν τις ἠύλιζετο τὸ
 ἐξ αἰγῶν ποιμνιὸν του. Πρωτὰν δὲ τινα, ἐνῶ οὗτος
 ἐτυροκόμει, παρουσιάζεται αἰφνης ἄγνωστος τις ξένος
 ἀλλοκότου μορφῆς καὶ ἐνδυμασίας, ὅστις, ἀφοῦ ἐχαι-
 ρέτησεν ἰδιοτρόπως καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀπλουστάτου κα-
 θίσματος, ἐζήτησε μετὰ τρόπου οὐχ εὐπρεποῦς ὀλίγον
 τυρόγαλον (ὄρρον γάλακτος), διότι, ὡς ἔλεγε, τὸ εἶ-
 χε πολὺ ἐπιθυμῆσει. Ὁ ποιμὴν ἐκλαβὼν τούτον ὡς
 ἄνθρωπον ἄγριον προσεπάθησε διὰ τῆς ὀμιλίας νὰ ἐννοή-
 σῃ ποῖος ἦτο καὶ πόθεν ἤρχετο καὶ ἕως μὲν νὰ προε-
 τοιμάσῃ τὸ τυρόγαλον, ἤρχισε, κατὰ τὸ εἰωθὸς, συ-
 νομιλίαν μετ' αὐτοῦ περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων πραγ-
 μάτων, ὅσα ὁ λόγος ἔφερεν ἐν τῷ μέσῳ. Ἐννόησε
 λοιπὸν μετ' ὀλίγον ὁ ποιμὴν ὅτι ὁ ξένος, μετὰ τοῦ
 ὁποῖου ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ συνδιαλέγηται ἦτο μεγάλης
 ἀξίας πρόσωπον, ἦτο Διάβολος! ὅθεν ἐσκέφθη εὐθὺς νὰ
 δώσῃ πρὸς αὐτὸν ἐν καλὸν μάθημα, ἵνα μὴ τολμήσῃ
 καὶ δευτέραν φορὰν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν καὶ ἐνόχλη-
 σὶν του. Ἐτοιμάσας τέλος τὸ τυρόγαλον προσέφερε
 πρὸς αὐτὸν ἐνῶ δ' οὗτος ἐρρόφει ἀνυπόπτως καὶ λαι-
 μάργως προσέχων μόνον εἰς τὸ πινάκιον (κ. καυκιάν),
 ἔρριψε μετ' ὀρμῆς ὁ ποιμὴν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
 μιζήθραν ζεστήν, διὰ τῆς ὁποίας τὸν ἐξεμάτισε. Κα-
 ταζεματισθεὶς οὕτω εἰς τὸ πρόσωπον ὁ Διάβολος πετᾶ
 κατὰ γῆς τὸ πινάκιον καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν φωνάζων
 ἐκ τῶν πόνων, μὴ ἐμφανισθεὶς πλέον κατὰ τὰ μέρη
 ἐκεῖνα. Ἐνεκα τούτου ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε
 τὸ πινάκιον, καλεῖται μετὰ τὴν ἰσοπέδωσιν αὐτοῦ
 Ζεματᾶς πρὸς αἰωνίαν ἐνθύμησιν τῆς παρά τοῦ
 ποιμένου ὀδηλαδὴ ζεματήσεως τοῦ Διαβόλου.

Α. ΜΠΙΣΚΙΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

— Εἶχουμεν πέμψει πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις
 λαμπρῷ περιοδικῷ «Παρνασσός» τὴν περὶ τῆς ἐνταῦθα
 οἰκογενείας τῶν Δε-Ρώσση διατριβὴν ἡμῶν, δημοσιευθεῖσαν
 ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τοῦ ἀνωτέρου περιοδικοῦ, ὅτε πε-
 ριέπεσεν εἰς χεῖρας ἡμῶν τὸ «Παγκόσμιον Λεξικὸν Γεωγραφίας,
 Ἱστορίας καὶ Βιογραφίας» τοῦ Straforello καὶ Treves ἐν
 ᾧ ἀνεγνώσαμεν τὰ ἐξῆς, ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν τῆς οἰ-
 κογενείας ταύτης: Rossi antica famiglia di Parma
 discendente da un Orlando del Rosso, che viveva a principio del sec XII. Dai suoi dis-
 cendenti ingranditi dalli fazioni vennero i conti e i marchesi di San Secondo. Tutte
 le numerose famiglie Rossi sparse per l'Italia pretendono discendere dalla parmense; ma
 pare non si possono ammettere nelli progeni d' Orlando che i rami di Mantova estinti
 1629, di Napoli estinti 1779. e di Ravenna estinti 1797. Il rame principale di Parma si spense al
 1825.

Ἐν νεωτέρῳ μελέτῃ ἡμῶν θέλομεν ἐκτενεστέρον πραγμα-
 τευθῆ περὶ τῆς οἰκογενείας ταύτης. Α. Χ. ΖΩΗΣ

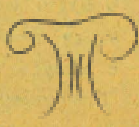
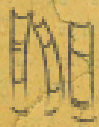
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Καλλιτεχνικώτατον—καθόσον ἐννοεῖται ἐπιτρέπουσι τὰ
 ἐνταῦθα μέσα—ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς καὶ ἀνάρπαστον ἐγένε-
 το τὸ Ζακύνθιον Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1896, ἐκ-
 τον τοῦτο ἔτος, ἀφ' οἴου ἤρξατο ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἀ-
 γαθοῦ καὶ ζηλωτοῦ τῶν γραμμάτων νέου κ. Γεωργίου Δ.
 Λογοθέτου. Ἐν αὐτῷ ξενίζονται ἐμβριθῆ ἄρθρα πολλῶν ἐκ
 τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, κοσμεῖται δὲ τοῦτο δι' ὠραιότητος
 εἰκόνας τῆς σεπτῆς ἡμῶν Ἀνάσσης, πρὸς Ἡν διὰ καταλλήλου
 προσφωνήσεως ἀφιστοῖ ὁ ρέκτης ἐκδότης κ. Γ. Λογοθέτης
 τὸ Ἡμερολόγιόν του τοῦτο.

— Ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ πρὸ πολ-
 λοῦ ἀγγεληθέντος περιοδικοῦ «Φῶσκολος» περιέχον ἐκλεκτὴν ὑ-
 λην καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ συμπαθοῦς παιητοῦ ἡμῶν κ. Στ.
 Μαρτζῶλη καὶ τοῦ ἄρτι ἀποβίωσαντος ἐτέρου τοιοῦτου Δ. Ι.
 Μάργαρη. Τίς φιλοσοφικὴ ἐπιπέδη μακροδιδόνη.

— Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐνταῦθα ἐμμέτρος σατυρικὴ ἐφημε-
 ρὶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Σατάκα» ἐν ἡμετέροις γραμματικῶν ἡμε-
 ρῶν καὶ εὐφίας. Ἐγγράμμεται τῇ ἀναδότῃ προσοχὴν καὶ πρόσοδον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Παρακαλούνται οί εν ταῖς ἐπαρχίαις ἀξιότιμοι συνδρομηταὶ ἡμῶν νὰ μᾶς πέμψωσι τὴν πληρωμὴν τῶν ἀποσταλείσων αὐτοῖς ἀποδείξεων, ἐκ τῶν μὴ καθυστερούτων τοιαύτας ἐννοεῖται, διότι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ὄχι ὀλίγα ἐξόδα.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἐκπύχθη ἡ λήξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Α'. συνόδου τῆς 1871. Βουλευτικῆς περιόδου Ἐδδαλας δὲ εἶνε ὁ χρόνος τῆς εἰς νέαν σύνοδον συγκλήσεως τῆς Βουλῆς.

— Ἡ αὐτὴ ἐκρυθμὸς κατάστασις ἐξακολουθεῖ ἐν Ἀνατολῇ, μεγάλως ἐμπνέουσα ἀνησυχίας.

— Κατόπιν ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν πρὸς τοὺς νομάρχας τοῦ Κράτους περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων δημάρχων, παραγγέλλονται οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ὅπως προσκαλέσωσι τοὺς κατὰ τόπους ἐκλεγθέντας δημάρχους, δημαρχικούς παρέρρους καὶ δημοτικούς συμβούλους, ἵνα κατὰ τὴν πρώτην προσεχούσῃ μηνός, προσέλθωσιν οὗτοι ὅπως δώσωσι τὸν νεομισμένον ἔρκον ἐνώπιον τῶν Νομαρχῶν, συντασσομένου τοῦ ἀναγκαίου πρωτοκόλλου ὀρκωμοσίας, ἢ ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις τοῦ Νομοῦ, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἐάν, ἐνεκα τῆς ἀποστάσεως, δὲν εἶνε ἐφικτὸν αὐτοῖς νὰ μεταβῶσιν πρὸς τὸν κ. Νομάρχην. Μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν οἱ κ. κ. δὴ ἀρχοὶ θὰ παραλάβωσι τὰ ἔγγραφα τοῦ Δήμου παρὰ τοῦ προκατόχου των, καὶ ἐν οὗτος ἀρνηθῆ, θὰ συνταχθῆ ἐκθεσις τῶν εὐρεθέντων ἐν τῷ δημοτικῷ καταστήματι ἔγγραφῶν, ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελλομένου ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου. Τὰ δὲ δημοτ. Συμβούλια θέλουσι συνέλθει ἀμέσως ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πλειονοψηφίσαντος συμβούλου, ὅπως ἐκλέξωσι τὸν πρωτοκολλητὴν καὶ τὸν πρόεδρον αὐτῶν, ὅστις ἀμέσως θὰ συγκαλέσῃ τοῦτο εἰς συνεδριάσιν πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ 1896, κατὰ τὰς ἐκδοθησομένας οδηγίας.

— Χθὲς Τρίτην περὶ ὥραν 0,45' π.μ. δυνατὸς σεισμός, ἀλλ' εὐτυχῶς ἔνευ τινὸς ἀποτελέσματος, συνετάραξε τὸ ἔδαφος τῆς ἡμετέρας νήσου.

— Καί τοι τοσαύτη ἐγένετο ἐνέργεια πρὸς καθαρισμόν τῆς παραλίας τῆς Ἄμμου καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀνέλαβε καὶ ἐξετέλεσεν ἐπὶ τούτῳ ἐργολαβία, οὐχ ἦτον καὶ πάλιν τὸ μέρος ἐκεῖνο κατέστη ἀνυπόφορον ἐκ τῆς δυσωδίας καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο δίκαια παράπονα ἀκούονται ὑπὸ τῶν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη οἰκούντων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ τῆς παραλίας Ἄμμου, νομιζομεν ὅτι εἶνε πλέον κενρὸς νὰ φροντίσωσιν οἱ ἀρμόδιοι ὅπως ἀρθῶσι τὰ παραπήγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς παραλίας ἀσημιζοῦσι καὶ ἐξ αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προέχεται ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἀβύρτος δυσωδία ἥτις ἀπειλεῖ τὴν ὑγίειαν τῶν κατοίκων.

— Πληροφορούμεθα, ὅτι ἐν τι εἰκίᾳ πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀναστασίου μετέφερον ἐκ τῆς ἐξοχῆς παῖδα πάσχοντα ἐκ διφθερίτιδος. Συνιστῶμεν τοῖς ἀρμοδίοις ἵνα ἐγκαίρως ἐρευνήσωσι πρὸς ἐξέβρυσιν τοῦ πάσχοντος, ἐάν ἔχῃται ἀληθείας, καὶ ἀπομονώσωσιν αὐτὸν πρὸς πρόληψιν παντὸς ἀπεικταίου.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τοῦ παρ' ἡμῖν αὐτοῦ Συλλόγου τῶν Φιλομαθῶν. Ὁ ἀξιότιμος δικηγόρος καὶ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ν. Μινῶτος ἀνέγνωσεν ἐν μέσῳ πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Δέσσης «Ζάκυνθος» ὡραιότατην διήγησιν, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁλοκλήρου συνεχάρησαν οἱ προσελθόντες τὸν κ. Μινῶτον.

— Μετὰ βραχείαν ἐνταῦθα διαμονὴν ἀνεχώρησεν εἰς Πάτρας ὁ εὐγενέστατος φίλος καὶ λόγιος νέος, τακτικός δὲ τῶν «Μουσῶν» συνεργάτης κ. Γεώργ. Π. Παπανδρόπουλος.

† Σκληροτάτην δοκιμασίαν ἐπεθύλασεν ἡ μοῖρα εἰς τὸν οἶκον τοῦ εὐλαβεστάτου καὶ εὐπαιδευτοῦ ἱερέως Ἀντωνίου Πυλαρινοῦ. Ἡ πολυφίλητος καὶ εὐφυῆς αὐτοῦ θυγάτηρ Μαρία, τῆς ὁποίας τοσοῦτον εὐελπί κατ' ἀρχὰς διέτελλε τὸ μέλλον, ἀλλὰ τῆς ὁποίας δυστυχῶς εἶρων τύχη διεσάλευσε τὰς φρένας, ἐκλείσει διὰ παντός τὰ ὄμματά της, ἐν αὐτῷ τῷ ἀγῶνι τῆς νεότητός της, οὐδενὸς μέσου ἐσχύσαντες ν' ἀποπρὸβωσιν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἠδυσώπητον εἰλαμένην. Ἡ παραμυθητικὴ τοῦ Χριστοῦ θρησκεία, αὐτὴ καὶ μόνη ἀεὶ ἐπιχύσῃ παρηγορίας βάλαμον εἰς τὴν δεινῶς τραυτίσαν εὐαγγέλιαν τοῦ σεβαστοῦ ἱερέως.

— Ἐν Σύρῳ εὐφροσύνως ἐτετέλεθησεν τὴν παρελθ. Κυριακὴν οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου καὶ ἀρίστως μεμορρωμένου νέου κ. Κωνσταντίνου Καραγιάννη μετὰ τῆς κ. Κωνσταντίνης καὶ κατ'

ὄλα ἐξαιρέτου δεσποσύνης Ἀρετῆς Βλαχογρηγόρου. Τῷ εὐαρμοστῶ ζεύγῳ εὐχονται αἱ «Μοῦσαι» βίον μακρὸν καὶ ἀνέσπερον εὐτυχίαν.

— Ἡσίοινοι ἐτετέλεθησαν κατ' αὐτὰς οἱ γάμοι τοῦ καλῶς μεμορρωμένου νέου κ. Διονυσίου Κισινιέρη μετὰ τῆς ἐπὶ τελείᾳ μορφώσεως καὶ ἄλλοις ἀρίστοις προτερήμασι κεκοσμημένης νεάνιδος Ἀίλης Καρρέρ, θυγατρὸς τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καὶ διακεκριμένου συμπολίτου ἡμῶν κ. Φρειδερίκου Καρρέρ. Τῷ εὐφροσμένῳ ζεύγῳ εὐχονται αἱ «Μοῦσαι» βίον ἀκύμαντον καὶ πανευδαίμονα.

— Ἐν μέσῳ τῶν θερμότερων εὐχῶν καὶ ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς ἐτετέλεθησεν ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν παρελ. Κυριακὴν οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου καὶ φιλοπροδούτου συμπολίτου ἡμῶν κ. Διονυσίου Καραγιάννη μετὰ τῆς συμπαθεστάτης καὶ ἐναρέτου δεσποινίδος Αἰκατερίνης Μοντισάντου. Ὁ ἔσμός τῶν κεκληθέντων, ἐξ ὧν καὶ πολλοὶ τῶν ἐνταῦθα συμπολιτῶν μας ἐκεῖ ἐπὶ τούτῳ μεταβάντων, συνεχάρη τοῖς οἰκείοις τῆς εὐτυχουῦς νέμφης ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀποκαταστάσει τῆς θυγατρὸς αὐτῶν καὶ εὐχονται μετ' ἡμῶν ἐλεφύχως τοῖς διὰ τοῦ Ὑμναίου συνδεδεμένοι πᾶσιν ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίαν. Τὸ νεαρὸν ζεύγος ἐπανῆλθε προχθὲς εἰς τὴν εὐτυχῆ φωλιάν του.

— Ὁ ἀριστος Γυμνασιάρχης ἡμῶν ἀξιότιμος κ. Ὁθων Ρέντζος, ἐξ ἀρχῆς, ὠρισμένως καὶ ἀμεταθέτως, ὠρισεν, ὅπως πάντες οἱ τοῦ γυμνασίου μαθηταὶ καθ' ἑκάστην Κυριακὴν, ὡς καὶ πᾶσαν ἑορτὴν, ἐκκλησιαζῶνται. Τὸν διαπεσπῆ τοῦτον γυμνασιάρχην ἐμιμήθησαν καὶ μιμῶνται καὶ ἄλλοι παρ' ἡμῖν πεπαιδευμένοι διδάσκαλοι. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἐγένετο πρόξενον πολλῆς εὐχαριστήσεως εἰς τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας τῶν μαθητῶν καὶ εἰς πάντας ἐν γένει. Εὐχόμεθα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ὅπως ἀκαλουθησῶσιν αὐτῷ καὶ ἄπαντες ἐνὰ τὸ κράτος οἱ συναδελφοὶ αὐτοῦ καὶ λοιποὶ διδάσκαλοι. Ἄνδρας Ζενόφοι ἱερεὺς

— Ἄν καὶ πολλάκις παρεκάλεσα καὶ δημοσίᾳ σήμερον παρακαλῶ τὸν ἐκδότην τῆς πρὸ πολλοῦ παυσάσης σατυρικῆς εφημερίδος νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἐκπρεμοῦς λογαριασμοῦ μας ἐκ δροχμῶν 18, ἀφοῦ γνωστὸν εἶνε ὅτι ἐσχάτως ὄχι ὀλίγον ὠφελήθη ἐκ τῆς νέας ἐπιχειρήσεώς του, καὶ οὔτε δίκαιον εἶνε νὰ ὑπερῆται ὁ κόπος καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ τόσῳ ἀκριβῶς ἐκπληροῦντος τὸ καθήκον αὐτοῦ γενικοῦ διανομῆς. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ

Ἀλληλογραφία. — Πάτρας: κ. Μ. Δ. Φίλιππος. Ἐλάβομεν ἐξάμηνον δ' ἔτους καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κόθηρα. Γ. Δ. Μ. Προσεχῶς, διότι ἐλήφθη βραδέως. — Ἀθήνας: Διεύθυνσιν «Ἀθηνᾶς» καὶ Διεύθυνσιν «Γρῆσε». Φύλλα δὲν λαμβάνομεν. — Σ. Καρδαρυλιώτην. Ἐλάβομεν καὶ διὰ πρώτης εὐκαιρίας δημοσιεύεται. Κ. Ν. Κ. Ἀναμένομεν ἱατρὸν Ἰαμῶ — Κέρκυραν: Μ. Λάνδριν. Ἐλάβομεν. — Μεθύσῳ — Ἡθύνασθε κάλλιον ν' ἀποαθῆτε εἰς τινὰ ἱατρὸν, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς θέλομεν εἰς σημειώσει περιόχως τινὰς περιέργου διαθήκης, ἣν κατέλιπε μεθύσος ἀπεθανῶν ἐν Oswego τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἀεὶ ἀνεγνώσαμεν ἐν τῷ ἐγκρίτῳ φύλλῳ τοῦ «Νεολόγου» Κωνσταντινουπόλεως. «Εἰς τὴν κοινωνίαν ἄφρων εἰς ἀνάμνησιν, τὸν καταστραφέντα χαρακτήρα μου εἰς τοὺς γονεῖς μου μίαν λύπην, ἣν δυσκόλως θὰ δυνηθῶσι νὰ φέρωσιν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς μου τοσαύτην αἰσχύνην, ὅσην δὲν δύνανται νὰ φέρωσιν εἰς τὴν σύζυγόν μου, τὴν συντετριμμένην καρδίαν της, διότι εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ με συζευχθῆ εἰς τὰ τέκνα μου πενιὰν καὶ τὴν πικρὰν ἀνάμνησιν τοῦ βίου τοῦ πατρός των εἰς τοὺς μεθύσους τὴν συμβουλήν ν' ἀναγνώσκωσι τὴν διαθήκην μου, ὅσας δύνανται νὰ διαθέσωσι τὸν κατάλληλον πρὸς τοῦτο χρόνον.»

— Δ. Κ. Ἡμεῖς ἕνα μόνον ἠδυνήθημεν ἐκ τῆς μελέτης ἡμῶν νὰ γνωρίσωμεν ἐλθόντα εἰς Ζάκυνθον, τὸν Ἀντώνιον Κωστάκιν ἐκ Πάτρας, ὅστις ἀπωλέσας τὴν πατρίδα του ἀποκατέστη ἐνταῦθα συζευχθεὶς τὴν Ἰουλίαν Κεφαλοπούλου. Αποβίωσαντο ταῦτοι, ὁ υἱὸς τοῦ Σπυρίδων, — δυνάμει τοῦ ἄρθ. 2 τῆς ἀπὸ 22 Μαΐου 1819 πράξεως τοῦ Δ. Κοινοβουλίου ὑπ' ἀριθμ. 14, καθ' ὃ ἕκαστος Πάτριος, ὅστις ἠθέλην ἐκβῆ εἰς τὴν ἰουλιανὴν τῆς Ἰουλιανῆς Κράτους διὰ σταθρὰν του κατοικίαν ὡρεκίς νὰ παρουσιασθῆ ἐντὸς τοῦ ἑξαμήνου τῆς ἐξόδου αὐτοῦ εἰς τὴν ἰουλιανὴν τῆς ἰουλιανῆς Κράτους διὰ τὸ ταῦτον ἀποπρὸβωσιν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον διὰ νὰ χαίρηται τὰ τῆς ἰουλιανῆς ἰθαγενεῖας δικαίωματα — γεννηθεὶς ἐν Ζακύνθῳ καὶ τοῦ πατρός του Ἀντωνίου παραλείψαντος τὴν δήλωσιν ταύτην, ἐπερὶ αἰσθῆ εἰς τὸ Ἐπαρχεῖον τῷ 1861 καὶ ἐνέγραψε τὸ ὄνομα του ἐν τῷ ἀνωτέρῳ βιβλίῳ.